

Arrest

nr. 137 771 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 11 juni 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 *ter*), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 30 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 2001 huwt de verzoeker, die de Ghanese nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kumasi in Ghana met E.A.D.

1.2. Op 2 maart 2006 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Accra een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D in functie van het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Op 17 maart 2008

geeft de gemachtigde zijn akkoord voor de afgifte van het visum, mits het voorleggen van een aantal documenten.

1.3. Op 19 augustus 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart. Hij wordt op 29 juni 2011 in het bezit gesteld van een B-kaart.

1.4. Bij vonnis van 3 april 2012 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent het huwelijk van de verzoeker en E.A.D. nietig. Het hof van beroep te Gent bevestigt bij arrest van 10 april 2014 dit vonnis. Dit arrest wordt aan de verzoeker betekend op 24 juni 2014.

1.5. Op 11 juni 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die op 30 juli 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokken vreemdeling huwde op 01.01.2001 met de Belgische onderdane E.A.D. Hij diende een visumaanvraag in op 14.06.06 overeenkomstig het art 10 §1, 1e alinéa, 4° van de wet van 15.12.1980. Dit werd hem toegestaan op 17.03.2008. Aangekomen in België verkreeg hij een A kaart op 23.10.08, deze werd omgezet naar een B kaart op 29.06.11. Op 10.04.2014 bevestigde het arrest van het Hof van beroep te Gent (ref 2012/AR/3051) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 29.03.2012 en vernietigde hierdoor het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr E.A.D. als zijnde een schijnhuwelijk. Zowel in het bovengenoemd vonnis als in het arrest wordt verwezen naar het ontbreken van de intentie van het koppel om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar. Hieruit volgt dat de procedure tot het verkrijgen van gezinshereniging op basis van het art 10§1 alinea 4° misbruikt werd. Het staat dus vast dat de betrokkene heeft gefraudeerd door op basis van een schijnhuwelijk het recht op gezinshereniging in te roepen. Gezien zijn verblijfsrecht voortvloeit uit dit schijnhuwelijk was de gepleegde fraude van doorslaggevend belang en moet het verblijfsrecht worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België, waar hij sedert 2008 verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld is (cf. stuk 2), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezins-en werksituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in op basis van art. 11, §2, eerste lid, 4° Vw. zonder rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf en tewerkstelling in België en met verzoekers integratie in de Belgische samenleving.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 april 20124 waarin werd gesteld dat de bestreden beslissing, genomen op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. (omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn), schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M. omdat, hoewel verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, deze naliet een correct evenwicht proberen te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en een belangenafweging te doen met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de verzoekende partij."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij betoogt dat hij sinds 2008 in België verblijft. De verwerende partij zou geen enkel voordeel halen uit de bestreden beslissing. Er werd geen rekening gehouden met zijn langdurig verblijf, tewerkstelling en integratie in de Belgische samenleving. Hij wijst op het arrest nr. 80.361 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat er geen rekening gehouden werd met het gezinsleven, hoewel de verwerende partij ervan op de hoogte was.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat het huwelijk dat verzoeker aanging met mevr. E.A.D. vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk en dat het op basis van dat huwelijk is dat hij in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht. De nietigverklaring van het huwelijk geldt ex tunc, waardoor alle rechten die eruit werden verkregen, waaronder verzoekers verblijfsrecht, eveneens komen te vervallen.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekers zoon, die op basis van verzoekers verblijfsrecht eveneens verblijfsrecht verkreeg, eveneens de beslissing werd genomen waarbij zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Verzoeker toont niet aan nog met andere personen een gezinsleven te vormen in België, waardoor hij zich niet dienstig kan beroepen op de bescherming geboden door artikel

8 EVRM. Hij brengt evenmin elementen aan die wijzen op het feit dat hij zijn gezinsleven niet elders dan in België zou kunnen verderzetten. Een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder uiteen te zetten op welke wijze zijn situatie gelijkaardig zou zijn, is niet afdoende om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Nergens in zijn verzoekschrift zet de verzoeker *in concreto* uiteen met wie hij een gezins- of familieleven onderhoudt of waaruit precies de schending van zijn recht op een privéleven bestaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de nietigverklaring van het huwelijk tussen de verzoeker en zijn echtgenote door het hof van beroep te Gent bij arrest van 10 april 2014 bevestigd wordt. De verzoeker brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat hij heden nog een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ook ten aanzien van de zoon van de verzoeker op dezelfde datum als die van de bestreden beslissing een bijlage 14ter genomen werd, zodat niet wordt ingezien op welke wijze het recht van de verzoeker op een eventueel gezinsleven met zijn zoon niet geëerbiedigd zou zijn.

Er wordt niet ingezien met wie de verzoeker naast zijn (schijn)echtgenote en zijn zoon nog een gezins- of een familieleven onderhoudt.

Aangezien de verzoeker het bestaan van het door hem ingeroepen privé-, familie- of gezinsleven niet aantoonst, maakt hij *a fortiori* een inmenging daarin niet aannemelijk en dient de proportionaliteit van een eventuele inmenging dan ook niet te worden nagegaan. De verwijzing naar een arrest van de Raad in een zaak waarvan de verwantschap met huidige *casu* niet meteen duidelijk is, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

De verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Voorst wil verzoeker verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers kind, met verzoekers gezins-en familieleven in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoeker, overeenkomstig het 74/13 Vw. verzoeker diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers kind, met verzoekers gezins-en familielevens in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers tewerkstelling in België.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat hij diende gehoord te worden omtrent zijn gezinssituatie, economische situatie en gezondheidstoestand en hij verwijt de verwerende partij dat dit niet is gebeurd. Er werd geen rekening gehouden met zijn kind, familielevens, gezondheidstoestand en met zijn tewerkstelling.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in casu een einde gestelde werd aan verzoekers verblijfsrecht in navolging van het arrest van het Hof van Beroep te Gent, waarbij gesteld werd dat er sprake is van een schijnhuwelijk wegens het ontbreken van de intentie van verzoeker en zijn partner om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar. Het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken op grond van fraude. Verzoeker betwist de gepleegde fraude niet en betwist evenmin dat die fraude van doorslaggevend belang is geweest bij de toekenning van zijn verblijfsrecht. Daar het verblijfsrecht werd ingetrokken omwille van redenen van openbare orde, kan niet dienstig worden voorgehouden dat de private belangen van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf en tewerkstelling, dat eveneens voortvloeit uit de gepleegde fraude, mee in rekening dienden te worden gebracht. Het dient te worden benadrukt dat al de elementen die verzoeker opwerpt, zijnde zijn langdurig verblijf, integratie en tewerkstelling gevolgen zijn van het schijnhuwelijk dat hij heeft aangegaan. Hij kan dit derhalve niet in zijn voordeel opwerpen.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). *In casu* zet de verzoeker nergens in het verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt waarom *in casu* geen rekening werd gehouden met zijn kind, zijn gezins- en familielevens in België en zijn gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ook ten aanzien van de zoon van de verzoeker op dezelfde datum als die van de bestreden beslissing een bijlage 14 *ter* betekend werd, zodat dus wel degelijk rekening werd gehouden met (het hoger belang van) zijn kind. De verzoeker brengt verder geen enkel gegeven aan over zijn gezondheidstoestand of over

zijn gezins- en familielevens in België, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de eerste bestreden beslissing daarmee rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Door voor te houden dat hij diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand en dat dit niet is gebeurd, beperkt de verzoeker zich tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht (en impliciet ook het recht van verdediging) zonder evenwel te concretiseren welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van het hoorrecht en van het recht van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Daarnaast werpt hij een manifeste beoordelingsfout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat geenszins verweerder voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht alvorens een intrekkingbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker.

Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis uitgesproken door de 3e Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, en naar het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 10 april 2014, welke voormeld vonnis heeft bevestigd.

Dat verzoeker erop wijst dat het arrest dd. 10 april 2014 pas op 24 juni 2014 aan verzoeker werd betekend (cf. stuk 3) en het arrest derhalve (zelfs tot op heden) nog niet definitief is nu de termijn om in cassatie te voorzien pas verstrijkt op 24 september 2014.

Dat in casu de eventuele voorziening in cassatie zelf ook schorsende kracht heeft.

Immers inzake de echtscheidingsprocedure (naar analogie voor de procedure nietigverklaring huwelijk) stelt art. 1274 Ger.W. dat de termijn om in Cassatie te voorzien en de voorziening in Cassatie de tenuitvoerlegging schorsen.

Dat in elk geval geenszins verzoekers verblijf kan ingetrokken worden nog vóór de betekening aan verzoeker van het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 10 april 2014.

Dat immers verzoeker het recht heeft een voorziening in cassatie in te leiden tegen het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 10 april 2014.

Dat verzoeker ondertussen een verzoek tot rechtsbijstand op 12 augustus 2014 heeft overgemaakt aan het Hof van Cassatie (cf. stuk 4).

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat geenszins verweerder heeft rekening gehouden met alle elementen van de zaak alvorens een beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat het arrest van het Hof van Beroep te Brussel, pas betekend werd op 24 juni 2014, waardoor het nog niet definitief is nu de termijn om in cassatie te voorzien pas verstrijkt op 24 september 2014. Het cassatieberoep zou conform artikel 1274 van het Gerechtelijk Wetboek schorsende werking hebben.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een cassatieberoep in burgerlijke zaken geen schorsende werking heeft. Verzoeker verwijst naar een uitzonderingsgeval vervat in artikel 1274 van het Gerechtelijk wetboek dat betrekking heeft op arresten waarbij een echtscheiding wordt uitgesproken, wat geenszins in casu het geval is. In ieder geval toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen administratiefrechtelijke gevolgen mocht geven aan het arrest van het Hof van Beroep te Gent.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 juni 2014 bij arrest nr. 125.381 onder meer wat volgt:

“(…) Er dient te worden gesteld dat een cassatieberoep in burgerlijke zaken in regel geen schorsende werking heeft en dat de indiending van een dergelijk beroep, behoudens andersluidende wettelijke bepaling – waarvan verzoekster niet aantoot dat deze bestaat – , dus hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat verweerder niet vermag rekening te houden met het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 4 december 2013 (…)”

Het derde middel is ongegrond.”

2.3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). De verzoeker zet nergens in het verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de hoorplicht en het recht van verdediging door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin voert hij aan waaruit de manifeste beoordelingsfout concreet zou bestaan. Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 april 2014 “*het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 29.03.2012 (bevestigde)*” en “*hierdoor het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr E.A.D. (vernietigde) als zijnde een schijnhuwelijk*” zodat het dus vaststaat dat de verzoeker “*heeft gefraudeerd door op basis van een schijnhuwelijk het*

recht op gezinshereniging in te roepen” en dat “(g)ezien zijn verblijfsrecht voortvloeit uit dit schijnhuwelijk was de gepleegde fraude van doorslaggevend belang en moet het verblijfsrecht worden ingetrokken”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3.3. De verzoeker wijst er op dat het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 april 2014 nog niet definitief is en dat een eventuele voorziening in cassatie naar analogie met artikel 1274 van het Gerechtelijk Wetboek schorsende kracht heeft.

Het genoemde artikel 1274 Ger.W. luidt als volgt:

“De termijn om zich in cassatie te voorzien en de voorziening in cassatie schorsen de tenuitvoerlegging”.

Uit de positionering van deze bepaling in het Gerechtelijk Wetboek, namelijk onder afdeling 1 “*De echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting*” van hoofdstuk 11 “*Echtscheiding, scheiding van tafel en bed en scheiding van goederen*” van boek IV “*Bijzondere rechtsplegingen*”, volgt dat deze bepaling betrekking heeft op de situatie waarin de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van een onherstelbare ontwrichting en dat het hier gaat om een bijzondere rechtspleging. Bijgevolg moet het artikel 1274 Ger.W. restrictief worden geïnterpreteerd en niet, zoals de verzoeker voorhoudt, naar analogie. Nu het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 april 2014 de nietigverklaring van het huwelijk van de verzoeker betreft en het dus niet om een echtscheiding gaat, is het bepaalde in artikel 1274 Ger.W. *in casu* niet van toepassing. Er is de Raad bovendien geen andere bepaling gekend die in het geval waarin de verzoeker zich bevindt, voorziet in een schorsende werking van een eventuele voorziening in cassatie.

Er wordt niet ingezien – en de verzoeker verduidelijkt niet – in welk opzicht de bestreden beslissing afbreuk doet aan het recht van de verzoeker om een voorziening in cassatie in te leiden tegen het arrest van het hof van beroep te Gent van 10 april 2014. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom het verblijf van de verzoeker niet zou kunnen worden ingetrokken vóór de betekening van voornoemd arrest.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.3.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN